

Katedra stříhové skladby

Posudek teoretické diplomové práce – bakalářské

Autorka práce: Simona Donovalová

Název práce: Kdesi, v říši příčin

Posudek oponenta

Autor posudku: MgA. Adam Brothánek, FAMU KSS

Hodnocení obsahu a výsledné podoby teoretické diplomové práce:

Vhodnost zvoleného cíle a přístupu práce.....	A
Relativní úplnost zpracované literatury ke zvolenému tématu.....	A
Schopnost kriticky vyhodnotit a použít odbornou literaturu.....	A
Logičnost struktury práce, souvislost jejich kapitol a jejich proporce.....	A
Jazyková a stylistická úroveň práce.....	A
Dodržení citační normy (pokud se v textu opakovaně vyskytují přejaté pasáže bez udání zdroje, práce nemůže být doporučena k obhajobě)	A
Obrazové přílohy v dostatečném rozsahu, oprávněnost a vhodnost příloh, grafická úprava	A
Původnost práce, přínos k rozvoji oboru.....	A
Celkové hodnocení diplomové práce (A-F)	A

Vlastní slovní hodnocení teoretické diplomové práce:

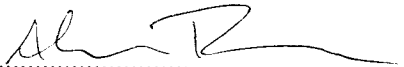
Kdesi, v říši příčin. Poetický manifest. Vyznání. Intence solitérní autorské tvorby Simony Donovalové promítají se i na plátno její práce teoretické a její pokorný úžas nad vším tím světem prorůstá do formulací: "Život se zdánlivo zachytával na postríbrebnou plochu tvorenú prvkami z dávných výbuchov supernov." A doporučení Jana Kučery, že "Člověk musí na věci stále hledět jako na zázrak." (Kniha o filmu) naplňuje Simona zcela instinktivně.

Její práce se zabývá tvůrčím pudem člověka, pudem k napodobování. Takto zaměřený průhled dějinami výtvarného umění svědčí o nadstandartních znalostech i dlouhodobém zájmu v této oblasti a nabízí celou řadu zajímavých postřehů a souvislostí. K médiu filmu staví se pak s pochybnostmi, mechanické kopírování a reprodukci reality strojem vnímá jako past lidské imaginace, je to "vidění, které předchází slovům", tedy jazyku, není normovatelné. Jako básník nadaný zjitřelou citlivostí kritizuje ztrátu přirozenosti a spontaneity, vytlačovanou pragmatismem a účelovostí filmového umění, neberme toto varování na lehkou váhu. Nevyčítám práci emocionální zbarvení tezí či nadúžívanou snahu o zobecnění a paušalizaci, ta k básnickému gestu patří a je v tomto případě konsistentní a organická. Mrzí mne však, že autorka práce opomíjí zásadní literární zdroje 20. století, které k proměně světa pod vlivem technického obrazu mají co říct, vzpomeňme např. Viléma Flussera

či Jeana Baudrillarda. Dichotomie filmu(iluze skutečnosti) a skutečnosti ("Film může být všetkým, čím bolo umenie. Len nie skutočnosťou. Tej sa človek nikdy nevyrovná.") by snad získala jemnější kontury.

V závěru práce Simona vyjadřuje svou pochybnost nad smyslem umění vůbec. To mne naplňuje nadějí. Protože ten, kdo nepochybuje je slepý a nemůže ani uvěřit.

Datum:12.9.2019.....

Podpis:.....